

A Scotland on Sunday véleménye a magyar alaptörvényről

Jócskán eltér nyugati társaitól Magyarországról alkotott véleményében a Scotland on Sunday nevű skót lap, mely a „hagyományos értékek, a nemzeti öntudat és a szabadságtisztelet ékkövének” tartja a január elsején életbe lépett, sokat kritizált új alaptörvényt.

Bill Jamieson publicista szerint már a szokásos körök – EU, IMF, Hillary Clinton – szemforgatása is jelzi, hogy valaki a világban valami nagyot alkotott. A tartalom pedig bizonyítja a gyanút. „Nyugati nemzet régóta nem hozott létre ilyen feddhetetlen kulturális és szellemi tartalmú és lenyűgöző morális értékű dokumentumot” – vélekedik a cikk szerzője. A „XXI. század erkölcsi sivatagában” megdöbbentő lelet ez az „ékkő” – nem

csoda hát, hogy Brüsszel és Washington el akarja pusztítani. Aki azonban ismeri a magyar történelmet, tudhatja, hogy ez „hiábavaló próbálkozás”.

A cikk megmagyarázza, mit jelent a magyaroknak a kommunisták által kikiáltott „köztársaság”, a Szent Korona, a Szent István óta tartó alkotmányos folytonosság. A legtöbb helyet azonban az egyes – a legtöbb sajtóorgánium gyakorlatával szemben pontosan idézett – szövegrészek méltatásának szenteli a szerző. A kereszténység, mint fontos nemzetformáló erő elfogadása, a családok szerepének kiemelése, a jogrend nemzedéken átívelő összefogásként értékelése – mind olyan passzusok, melyek magasan az „üres uniós fecsegés” szintje fölött állnak.

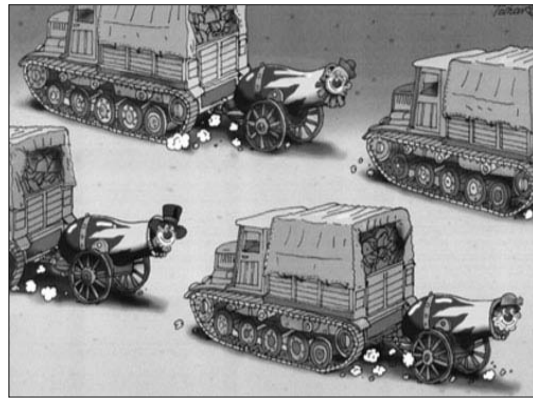
Jamieson megemlíti Gyurcsány Ferenc kommunista kötődéseit és elismerően nyilatkozik a kommunista rendszer bűnöseit elítélő részéről is. Megdöbbentőnek nevezi, hogy abban a világban, melyben a kilencvenes évek óta oxigénsátorban hurcolják bíróság elé, fel-

háborodást kelt, amikor a „vörös gyilkosokra” kerül a sor. A publicista szerint az egész mögött a sokat emlegetett kettős mérce áll. „A jobboldal rémtetteket követ el, a baloldal legfeljebb hibákat” – jegyzi meg. A központi bankot szabályzó törvény elleni kritika is csupán azért ilyen erős, mert a kormány általa le akar számolni a „bónusz-jogosult osztályok” uralmával – olyan lépés ez, melyet a többi európai nemzet hiába követel vezetőitől.

Nem csupán ezért követendő példa a magyar alaptörvény, érvel Jamieson. Az erkölcsében megroppant, passzivitásba süllyedt Európában „múlhatatlan szükségünk van a lelki és szellemi megújulásra” – mondja ki a „nemes dokumentum”, mely a „kulturális és morális értékek” régóta várt ébredését jelzi. „Egy magas kultúrájú nemzet visszaköveteli örökségét és függetlenségét – egész Európa példát vehetne tőlük” – írja a skót szerző.

2012. január 15.

Forrás: <http://mno.hu>

Magyarország ma az ellenálló Európa szimbóluma

– egy francia Hazánkról –

Mindnyájan magyar hazafiak vagyunk!

A magyarországi helyzet továbbra is lázban tart mindenkit, aki számít Párizsban: a nagy lelkeket, a szellem embereit, a methodista lelkipásztorokat és az emberbarát bankárokat. Tegnap este a Le Monde megint teljes egészében Orbán úr „antidemokratikus elhajlásainak”, „gyalázatos” alkotmányának és „szégyenletes” törvényeinek szentelte vezércikkének első részét.

Magától értetődik, hogy szóba került Európa, a római szerződés szelleme, Monnet, Schumann és Brüsszel többi nagy élő lelkiismerete. És – most az első alkalommal – még szankciókat is követeltek! Bizony: szankciókat, igazságot, komolyakat, szigorúakat. El kell ismeri, hogy egy demokratikus választások után alakult kormány ellen szankciókat alkalmazni

nem is olyan egyszerű dolog. De mit számít az. Végülis, *qui bene amat, bene castigat* – aki jól szeret, jól is büntet!

A vezércikk második felét olvasva értjük csak meg igazán, hogy mitől lett ennyire dühös a mi mondén krónikásunk: a magyar kormány gazdaságpolitikájától! „Egy furcsa nacionalista hitvallást követve, úgy tűnik, hogy Orbán úr elhatározta, hogy országa egyedül is ki tud lábalni az őt súlyosan érintő válságból. Visszautasítja, hogy teljesítse azokat a feltételeket, amelyekből az EU és az IMF függővé teszi az országnak nyújtandó segítyt.” A vagy úgy! Nem hajlandó eltűnni ezeknek a frankfurti és new yorki uraknak diktátumait? Ugyanazokét, akik éppen most véreztették el Görögországot és most arra készülnek, hogy padlóra küldjék Olaszországot, Spanyolországot és Portugáliát? Értjük már! Az, hogy Orbán úr módszerei kicsit önkényesek, hogy kissé túl sokat foglalko-

zik a lobogó, a közrend és a vallás kérdéseivel, hogy csak mértékkel kedveli a Köztársaság szót, aminek egyébként éppen most tette ki a szűrét az alkotmányából, mindez csak hagyján! De az, hogy nem hajlandó hajbókolni Draghi úr és Lagarde asszony előtt, nem engedi, hogy ezek az eurokraták az orránál fogva vezessék, az már bűnös vak-ság jele. Kell-e még más bizonyíték arra, hogy Orbán úr egy proto-fasiszta? Nem hisz sem a központi bankok függetlenségében, sem a szabad versenyben, sem Van Rompuy úr intelligenciájában, sem Juncker úr becsültességében!

Egy olyan országról van szó, amelyik nagy többséggel megválasztja a nemzeti felemelkedés kormányát, annak reményében, hogy talán kikerülhet abból a válságból, amibe Európa süllyesztette, amelyik ugyancsak nagy többséggel támogat egy új alkotmányt, ahol a haza, becsület és történelem szavak visszanyerik jelentésüket, amelyik csak úgy mellékesen, egy nagyszerű ötlettől vezérelve, megszabadul a Köztársaság szótól és a „demokráciának” a sztálini korszakból örökölt színes üveggyölyöitől, amely megvédi a nemzetközi pénzüzetekkel és Bruxelles gnómjával szemben a jogait, állampolgárainak munkahelyeit, és gazdaságát. Mi is ez az ország a Le Monde, a Liberation és a mi kiváló polgári sajtónk véleménye szerint? Egy kvázi-diktatúra!

S eközben Olaszországra és Görögországra mindenfajta választások nélkül, egyszerű kinevezéssel, kényszerítenek rá új vezetőket, Goldman-Sachs alkalmazottait, közismert gazembereket, férges lelkű bankárokat, akik közül egyesek saját országuk tönkretételében működtek közre, és akiket most a piacok és ragadozók helyeztek oda smasszernek. Ezt minek tartja a Le Monde, a Liberation és a velük hasonszórú sajtó? Szabad és demokratikus országoknak! Olyannyira, hogy azt szeretnék, legyen ugyanígy Franciaországban is. Lionel Stoleru úr vajon nem jelentette-e ki jámborul a múlt héten a Le Monde hasábjain, hogy a „demokrácia képtelen olyan politikai vezetőket kitermelni és támogatni, akiknek elég bátorságuk lenne a népszerűtlen, de feltétlenül szükséges intézkedéseket meghozni.” És hogy a hatalmat olyan „bátor emberek” kezébe kellene adni, mint Camdessus, Trichet, Pascal Lamy vagy Claude

Bébear urak. Miért ne adnánk közvetlenül Parisot asszony kezébe a hatalmat? (A francia Vállalkozók Szövetségének elnöke)

Magyarország ma az ellenálló Európa szimbóluma. A népek önrendelkezési jogának nevében teszi ezt, akárcsak alig több mint fél évszázada a szabad és büszke élethez való jog nevében. A magyar ellenzék tüntetései, melyeket médiánk oly bőkezűen közvetítenek újra és újra, valójában csak keveseket mozgósítanak. A budapesti utca emberének véleménye szerint főleg időseket, funkcionáriusokat és mindenekelőtt a régi kommunista rezsim híveit. Annak a rezsimnek híveit, amely csalással, hazugsággal, büntettekkel ragadta magához a hatalmat, amely betiltotta az alkotmányt és mindenfajta demokratikus megnyilvánulást, korlátozta a szakszervezetek működését; rendőrök, hóhérok és gyilkosok rezsimje, amely majdnem egy fél évszázadon keresztül egy véres kezű köztársaságot kényszerített rá Magyarországra. E gyalázatos múlt emlékének ördögét akarják kiűzni magyar barátaink azáltal, hogy jóváhagynak egy alkotmányt, ami újra előtérbe helyezi identitásuk, nyelvük, területük, szabadságuk szimbólumait. Talán egy még távolabbi, de nem kevésbé kegyetlen múlt emlékét is le szeretnék rázni: az 1920-as trianoni szerződését, amelyben a szövetséges hatalmak, és mindenekelőtt a laicista és republikánus Franciaország igyekezett megbüntetni és megaláznia a katolikus és habsburgista Magyarországot megfosztván azt területének és népességének kétharmadától.

Az európai unió, tudatlan politikusaiknak és a telhetetlen bankárokat kiszolgáló funkcionáriusainak csapatával úgy gondolja, hogy útját állhatja a nemzeti emlékezés és újjászületés eme folyamatának. Diktátumokról, büntetésekről és szankciókról álmodoznak. Jobb lenne, ha vigyáznának! Magyarország nem azért lett független a Szovjetuniótól, hogy egy másfajta, jobban álcázott de nemkevésbé zsarnoki birodalom része legyen. Ellen fog állani, és ellenállása másokat is követésre sarkall majd. 1956-ban a francia nép, az akkori vezetőivel dacolva, spontánul támogatta a budapesti felkelőket. 1956 novemberének estéin a Párizsban összegyűltek emlékeztették a dunai mészárosok francia bűntársait, hogy jó lesz vigyázniuk. Mert Párizsban nem nagyon szeretik azokat, akik a szabad népeket bántalmazzák. Ma este mindnyájan magyar hazafiak vagyunk!

Hubert de Marans

Forrás: <http://www.larevuecritique.fr/article-hongrie-96335671.html>
(Köszönet a Fordítónak!)
Nemzeti InternetFigyelő

